

Dokonalý
manžel.

Dokonalý
otec.

Dokonalý
lhář?

MUSÍM TO VĚDĚT

KAREN
CLEVELAND

motto

thriller

Musím to vědět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Karen Cleveland
Musím to vědět – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**MUSÍM
TO
VĚDĚT**

**KAREN
CLEVELAND**

Praha 2018

Román *Musím to vědět* je dílem fiktivním. Všechna jména, postavy, místa a události jsou buď výplodem autorčiny fantazie, nebo byly použity ve smyšlených souvislostech. Jakákoli podobnost s událostmi, místy a osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Přeložila Soňa Tobiášová

Pro B. J. W.

*Když je člověk zamilovaný, začíná vždycky tím,
že podvádí sebe, a končí tím, že podvádí ostatní.
Svět tomu říká romantická láska.*

OSCAR WILDE

STOJÍM VE DVEŘÍCH DĚTSKÉHO POKOJE a skrze příčky postýlek, podobné mřížím, pozoruju, jak dvojčata spí. Působí tak klidně a nevinně.

Lampička zaplavuje pokoj měkkým oranžovým světlem. Malý prostor je poněkud přečpaný nábytkem. Postýlky, jedna starší, druhá nová, přebalovací pult, stohy plínek v plastových obalech, police, co jsme kdysi s Mattem sami smontovali. Prohýbají se pod vahou knížek, které bych starším dětem mohla odříkat z paměti, ale které bych dvojčatům měla číst častěji, jen kdyby na to zbýval čas.

Zaslechnu na schodech Mattovy kroky a v dlani sevru flashku. Tisknu ji tak silně, jako by mohla zmizet, jako by to všechno mohlo zmizet v minulosti. Poslední dva dny se vymažou jako zlý sen, jenže já jsem stále tady. Já i tvrdá realita.

Podlaha v hale vrzne tam, co vždycky. Neotočím se. Matt se zastaví za mými zády, natolik blízko, že cítím jeho mýdlo a šampon, vůni, která mě vždy zvláště uklidňovala, ale kvůli níž je z něj najednou ještě větší cizinec. Cítím, jak zaváhal.

„Promluvíme si?“ prohodí.

Řekne to potichu, ale malý Chase se přesto pohne a zavzdychá ze spaní. Pak se – stočený do klubíčka, jako by se chtěl chránit – zase uklidní. Často jsem tvrdila, že mi těma velkýma vážnýma očima, co vše tiše pozorují, připomíná svého otce. Teď mám strach, jestli

ho někdy doopravdy poznám, pokud bude skrývat tajemství, která by později mohla zničit všechno a všechny kolem.

„O čem bys chtěl ještě mluvit?“

Matt ke mně přistoupí, položí mi ruku na rameno, ale odtáhnu se. Jeho dlaň zůstane chvilku viset ve vzduchu a pak ruku zase spustí.

„Co teď budeš dělat?“ zeptá se tedy.

Zadívám se na Caleba v druhé postýlce. Chlapeček se zlatými vlásky a pootevřenými růžovými rty leží na zádech s ručkama a nohama rozhozenýma a v těch svých dupačkách připomíná mořskou hvězdičku. Ještě netuší, jak je zranitelný a jak krutý umí svět být.

Tolikrát jsem v duchu slibovala, že ho budu chránit. Že budu silná i za něho a postarám se, aby dostal všechny šance a mohl vést normální život. Ale co když nebudu poblíž?

Pro své děti musím udělat *cokoliv*, napadne mě. Otevřu dlaň a zadívám se na nenápadný obdelníček – tak malý, a tak mocný. Může vše napravit i zničit.

Nebo spíš znamená velkou lež.

„Ty víš, že nemám na vybranou,“ promluví a přinutím se pohlédnout na svého manžela, muže, kterého znám tak dobře, a zároveň ani trochu.

O DVA DNY DŘÍVE

1

„ŠPATNÉ ZPRÁVY, VIV.“

Slyším Mattův hlas, slova, kterých se každý obává, ale jeho tón je klidný. Lehký, až omluvný. Takže se stalo něco nepříjemného, co snad půjde napravit. Kdyby šlo o vážnější věc, použil by jiný tón, mluvil by pomalu a celou větou, třeba: *Mám pro tebe špatnou zprávu, Vivian.*

Držím telefon mezi uchem a ramenem a rychle se v křesle otočím k monitoru, najedu kurzorem na ikonku sovy a dvakrát kliknu. Jestli jde o to, co si myslím, nezbyvá mi na práci moc času.

„Ella?“ zeptám se a pohledem zabloudím k barevnému výkresu na nástěnce.

„Třeba. Třicet osm celých devět.“

Zavírám oči a zhluboka si povzdechnu. Čekali jsme to. Polovina dětí v její třídě už leží s horečkou, byla to tedy jen otázka času. Čtyřleté děti je těžké udržet ve sterilním prostředí. Ale dneska? Muselo se to stát právě dnes?

„Ještě něco?“

„Jen ta teplota.“ Odmlčí se. „Je mi to líto, Viv, ale když jsem ji tam vezl, zdála se v pořádku.“

Polknu naprázdno a přikývnu, ačkoli mě nevidí. Jindy by dcerku vyzvedl Matt, protože může pracovat z domova, aspoň teoreticky. Já ne. Navíc jsem si vybrala všechnu dovolenou po narození dvojčat. Jenže dnes jede Matt s Calebem na poslední povinné lékařské

prohlídky. Už tak jsem se cítila provinile, že o to přijdu, a teď si ještě musím vzít volno, na které už nemám nárok.

„Budu tam do hodiny,“ slíbím. Podle pravidel musí rodič nemocné dítě vyzvednout do hodiny po oznámení. Když odečtu cestu a chůzi k autu na rozlehlém parkovišti v Langley, zbývá mi na práci už jen čtvrt hodina. Patnáct minut, které mi ještě zhorší skóre.

Zadívám se na čas v dolním rohu monitoru – deset nula sedm –, pak na plastový kelímek ze *Starbucks*, z jehož otvoru ve víčku se ještě kouří. Chtěla jsem si udělat radost a dát si něco lepšího před dlouhým dnem, a vlastně taky na oslavu. Strávila jsem zbytečně moc času ve frontě, místo abych se probírala digitálními daty. Měla jsem si přece jen dát obvyklou bryndu z prskajícího kávovaru, který na hladině nechával plovoucí sedlinu.

„To jsem jim ve školce řekl,“ odpoví Matt. „Školka“ je ve skutečnosti dětské centrum, kam jsme každý den odkládali své tři nejmladší a kde předtím starší Luke pobýval už od třech měsíců. Označení „školka“ nám nejspíš mělo ulehčit situaci, kdy jsme miminko opouštěli na osm až deset hodin denně. Zní to lépe, na lítost to ale příliš nezabírá.

Nastane další odmlka, do níž Caleb zpovzdálí cosi brblá. Oba se s Mattem zaposloucháme, jak už jsme navyklí, ale dítě zatím vydává jen zvuky se samohláskami, žádné slabiky.

„Já vím, že to měl být tvůj velký den...“ dodá konečně Matt a zase zmlkne. Na to už jsem si u našich rozhovorů taky zvykla, zvláště pokud jsou přes pevnou linku a jsem v práci. Vždy mluvíme vyhýbavě nebo v náznacích, kdyby nás náhodou někdo poslouchal. Rusové, Číňané, kdokoli. I proto ze školky volají jako prvnímú právě Mattovi, když nastane nějaký problém, a já jsem radši, pokud o našich dětech do telefonu nic bližšího neříká.

Možná jsem paranoidní... nebo prostě jen analytička kontrarozvědky CIA.

Víc vlastně neví ani Matt. Rozhodně ne to, že se marně pokouším rozkrýt síť ruských spících agentů nebo že jsem vyvinula metodu pro identifikaci lidí zapojených do přísně tajných programů. Ví pouze to, že jsem na dnešní den čekala dlouho. Měla bych se totiž dovědět, jestli se dvouletá práce vyplatila a přijde slibované povýšení, které tolik potřebujeme.

„No jistě,“ odpovím a bezděky pohybuju myší sem a tam, protože se Athena stále načítá. „Ta dnešní Calebova prohlídka je moc důležitá.“

Očima zalétnu ke stěně malého prostoru, kde visí Ellina barevná kresbička – obrázek naší rodinky, šest rozesmátých obličejů, vlastně jen kroužků, z nichž trčí linky rukou a nohou. Hned vedle mám Lukeův obrázek. Namaloval pouze jednu postavu, už propracovanější, vybarvil vlasy a oblečení a přidal nápis MÁMA. Jde o kresbu z doby, kdy obdivoval superhrdiny, a tak S na triku pod pláštěm s kapucí znamenalo *Supermáma*.

Opět pocítím tlak na hrudi a musím potlačovat pláč. *Dýchej zhluboka, Viv, hlavně dýchej.*

„Co Maledivy?“ prohodí Matt a přinutí mě k úsměvu. Tohle dělá vždycky, vymyslí, jak mě rozesmát, když to nejvíc potřebuju. Otočím se tedy k fotografii na okraji stolu, na níž jsme spolu ve svatební den téměř před deseti lety, tak šťastní a mladí. Často jsme žertovali, že si na oslavu deseti společných let zajedeme někam za exotikou. To už nás nepotká, ale snít je taky fajn. Hořkosladká legrace.

„Bora Bora,“ odpovím.

„S tím se dokážu smířit.“ Zaváhá a v odmlce znovu slyším malého Caleba. Stále vyráží jen samohlásky. *A-a-a*. V duchu počítám, kdy začal souhlásky používat Chase. Víím, že bych srovnávat neměla, jak mi radil dětský lékař, ale stejně se tomu neubráním.

„Bora Bora?“ zaslechnu za zády nevěřící hlas. Zakryju sluchátko dlaní a otočím se. Je to můj parťák Omar a pobaveně se na mě

zubí. „Tak to se bude těžko vysvětlovat i u FBI.“ Jeho úsměv je jako vždy nakažlivý.

„Copak tu děláš?“ ptám se a do ucha mi znovu brblá Caleb. Teď je to *o-o-o*.

„Měl jsem schůzku s Peterem.“ Přistoupí blíž a sedne si na okraj stolu. Pod tričkem se mu rýsuje pouzdro se zbraní. „Což asi nebude náhoda.“ Pohlédne na můj stále černý monitor, kde je vidět jen ikona přesýpacích hodin. „Mělo to být dneska v deset, že?“

„Ano.“ Odtáhnu ruku od sluchátka, kde brblání mezitím utichlo. „Zlato, už musím, je tu Omar.“

„Tak ho pozdravuj,“ reaguje Matt.

„Vyřídím.“

„Miluju tě.“

„Já tebe taky.“ Odložím telefon a obracím se k Omarovi, který stále sedí na mém stole s nataženýma, zkříženýma nohama. „Matt tě zdraví.“

„Á, tak to je to Bora Bora spojení! Plánujete dovolenou?“ Už se zase naplno usmívá.

„Jen teoreticky,“ odpovídám posmutněle a připadám si tak trapně, že se začnu i červenat.

Omar se na mě pozorně zadívá a pak naštěstí sklopí oči. „Fajn, už je deset deset.“ Přehodí si nohy, zkřížené v kotnících, a nakloní se ke mně. Ve výrazu má patrné vzrušení. „Co pro mě teda máš?“

Omar tu pracuje déle než já, a to nejmiň o deset let. Vyhledává spící agenty v terénu, kdežto já se snažím zjistit, kdo jejich buňkám velí. Dlouho jsme ale neměli štěstí, a tak nechápu, jak si Omar dokáže udržet ten svůj optimismus.

„Ještě nic. Zatím jsem se nemohla ani podívat.“ Kývnu na monitor, kde se program stále načítá, pak zvednu oči k černobílé fotografii na nástěnce vedle dětských kreseb. Jurij Jakov. Masitá tvář, tvrdý výraz. Jen několik málo kliknutí a byla bych v jeho počítači. Vidě-

la bych to, co on, a probírala se jeho záznamy a dokumenty a snad i potvrdila, že je ruský špion.

„Kdo jsi a kam jsi dala moji kamarádku Vivian?“ zeptá se Omar s úsměvem.

Má pravdu, kdybych neztrácela čas ve *Starbucks*, přihlásila bych se do programu přesně v deset. Taky bych měla pár minut, abych zjistila, co je nového. Pokrčím tedy rameny a ukážu na monitor. „Snažím se.“ Pak kývnu ještě na telefon. „Ale stejně to musí počkat. Ella onemocněla a musím ji vyzvednout.“

Omar si dramaticky povzdychne. „Děti. Vždycky onemocní tak nevhod.“

Pohyb na monitoru přitáhne mou pozornost, Athena konečně startuje. Obrazovku rámují červené lišty s textem, každá z nich znamená jiný stupeň zabezpečení. Čím je text delší, tím je věc významnější, a tady je textu zatraceně hodně.

Proklikávám se skrze jednu obrazovku za druhou. Samá varovná upozornění. *Ano, vím, že jde o zabezpečené informace. Ano, pokud sem vstoupím, hrozí mi vězení. Ano, ano, ano. Hlavně mi ty informace ukaž.*

„To je ono,“ ozve se Omar. Vzpomenu si, že tu stále je, a podívám se na něj koutkem oka. Diskrétně stočí pohled jiným směrem, abych měla pocit soukromí. „Cítím to.“

„Já doufám,“ dodávám šeptem. Jsem ale dost nervózní. Moje metoda je vlastně velký hazard. Sestavila jsem profil potenciálních správců spících agentů, a to na základě údajů o vzdělávacích institucích, studijních oborů a dosažených titulů, oblíbených bank, cest do Ruska i jinam a podobně. Vyšel mi algoritmus, který identifikoval pět osob, jež zadaným kritériím vyhovovaly nejlépe. Potenciální kandidáti.

První čtyři byly falešné stopy a pak se drahý program dostal na černou listinu. Takže jsem vsadila všechno na Jurije. Číslo pět. Do

jeho počítače bylo nejtěžší se dostat, i když jsem to instinktivně zkoušela hned zkraje.

„Ale jestli ne,“ pokračuje Omar, „i tak jsi dokázala něco, co ještě nikdo. A dostala ses blízko.“

Zaměřit se na správce je opravdu nový přístup. Celá léta se FBI pokoušela odhalit samotné spící agenty, ale ti jsou většinou tak dobře asimilovaní, že je to skoro nemožné. Buňky jsou organizované tak, že spící agent komunikuje jen se svou spojkou neboli správcem, a i to minimálně. CIA se soustředila na šéfy různých sekcí, tedy nadřízené spojky, přímo v Moskvě s přímými vazbami na SVR, Službu vnější rozvědky.

„Blízko nestačí,“ odpovím, „to víš moc dobře.“

V době, kdy jsem začala na případu pracovat, byl Omar ambiciózní agent pověřený novým úkolem. Přišel tehdy s nápadem vyzvat ukryté spící agenty ke spolupráci výměnou za beztrestnost. Napadlo ho, že jistě existuje dost takových, kteří by se rádi zbavili krytí a žili normální život, a my bychom od nich mohli získat informace, jaké by nám pomohly některé sítě narušit.

Plán jsme v tichosti rozjeli a už za týden se objevil muž jménem Dmitrij. Prohlásil, že je spojka střední úrovně, a potvrdil nám, co už jsme věděli – že spojky jako on zodpovídají za pět spících agentů a podávají zprávy šéfovi, který má na starost pět takových spojek. Tak vypadá uzavřená buňka. Tím si samozřejmě získal naši pozornost. Pak ale přišel s informacemi, které absolutně nesouhlasily s tím, co už víme, a nakonec zmizel. Proto později dostal předzívku Dmitrij Volavka.

A bylo po plánu. Otevřené přiznání, že ve Státech existují spící agenti, které nelze odhalit, se zdálo našim nadřízeným těžko stravitelné. Když přičetli manipulace ze strany Ruska – dvojí agenty jako volavky se zavádějícími informacemi –, začali Omarův postup kritizovat a pak ho odmítli. Ztráceli bychom čas s dalšími dmitriji,

zněl jejich verdikt. A Omarova slušně rozjetá kariéra dostala citelný zásah. Dál se musel zabývat nevděčnými, nudnými a často nesmyslnými úkoly.

Pak se obrazovka změní a vyskočí ikonka s Jurijovým jménem. Vždy znovu zažívám vzrušení, když přijde tenhle moment a můžu nahlédnout do digitálního života zaměřené osoby, která ho považuje za soukromou zónu. Omar jako na povel vstává ze stolu. Ví o mé snaze zachytit Jurije dost. Patří k hrstce agentů obeznámených s programem a taky mu fandí, protože věří v můj nový algoritmus, stejně jako ve mě, víc než v cokoli jiného. Přímý přístup však do programu nemá.

„Zavolej mi teda zítra, ano?“ prohodí ještě.

„Samozřejmě,“ odpovím, a jakmile se otočí, zaměřím se zase na monitor. Dvakrát kliknu na ikonku se jménem. Objeví se červeně rámované okno s obsahem Jurijova notebooku – zrcadlový obraz, kterým se můžu probírat. Mám na to ale jen pár minut, než budu muset odejít, takže rychle...

Pozadí plochy je tmavě modré a na něm bubliny různých velikostí a odstínů modré barvy. Na jedné straně vidím čtyři řady urovnaných ikon, většinou textových dokumentů. Jurij je má nadepsané azbukou, kterou sice už umím, ale plynule v ní nečtu. Před lety jsem začala chodit na kurz ruštiny, ale pak se narodil Luke, a už jsem neměla možnost se tam vrátit. Pamatuju si pár základních frází a jednotlivých slov, ale to je tak vše. V tom ostatním se musím spolehnout na překladatele nebo softwarové slovníky.

Otvírám několik složek a pak textové dokumenty uvnitř. Všechno v azbuce, což mě zamrzí, i když je to nesmyslný pocit. Rus sedící u počítače někde v Moskvě si těžko bude ukládat informace v angličtině, označené jako *Seznam přísně utajených agentů operujících ve Spojených státech*. Víím, že to, co hledám, bude šifrované. Hledám tedy nějakou stopu, něco, co bude připomínat chráněný nebo kódovaný dokument.

Za roky pronikání do utajených záznamů už je nám známo, že identitu spících agentů znají pouze správci – spojky – a jména uchovávají v elektronické podobě na jednom místě. Ovšem ne v Moskvě, protože se mocná SVR obává špiclů uvnitř vlastní organizace. Bojí se jich natolik, že radši riskuje ztrátu spících agentů, než by jejich jména schraňovala v Rusku. Víme taky, že pokud se cokoli stane správci, vedoucí buňky vstoupí do elektronické databáze a požádá Moskvu o dešifrovací kód, což je jen jedna část mnohvrstevného protokolu utajování. My už moskevský kód máme, jen je nám k ničemu – není co dešifrovat.

Jde o vzduchotěsný, neproniknutelně uzavřený program. Neznáme ani jeho skutečný smysl. Může jít jen o jednoduché seznamy, nebo o něco mnohem nebezpečnějšího. Víme ale, že šéf programu referuje samotnému Putinovi, a proto existují obavy z druhé možnosti, což mi často nedá spát.

Těkám dál očima po monitoru, aniž tuším, co hledám, až zahlédnu ruské slovo, jemuž rozumím. Друзья. *Přátelé*. Poslední ikonka v dolní řadě, ve tvaru hnědé obálky. Kliknu na ni a otevře se soubor s pěti fotografiemi, nic víc. Cítím, jak mi zrychluje srdeční tep. Pětice. Každý správce se stará o pět spících agentů. To už jsme si ověřili z několika zdrojů. A pak ten název: *Přátelé*.

Rozkliknu první obrázek. Je to portrét nevýrazného muže středního věku v brýlích s kulatými obroučkami. Vlna vzrušení sílí. Spáči jsou dobře asimilovaní, nenápadní a skoro neviditelní. To by mohl být jeden z nich.

Rozum mi velí zůstat v klidu. Seznamy tajných agentů jsou podle našich informací vždy šifrované. Instinkt mi ale říká, že jde o něco velkého.

Otevřu druhý soubor a vykoukne na mě žena. Oranžové vlasy, jasně modré oči, široký úsměv. Zase jen průkazová fotografie, další možný spící agent. Zírám na ni a na mysl se mi vtírá myšlenka: jsou

to přece jen fotografie, žádné údaje pro identifikaci nebo možnost, jak by s nimi vedoucí buňky mohl navázat spojení.

Ale přece: *Přátelé*. Možná že Jurij není jeden ze stále unikajících správců, na jejichž odhalení FBI vydává tolik prostředků, ale náborář. A těchto pět lidí pro něj má nějaký význam. Jde snad o jeho potenciální cíle?

Dvakrát kliknu na dalšího a objeví se jiná tvář. Pohled zblízka. Tak známý a očekávaný – a přece vůbec ne, protože je tady, na místě, kde nemá co dělat. Musím několikrát zamrkat, jak se marně snažím spojit to, co vidím, s tím, co to znamená. Pak ze mě vypadne zaklení a srdce mi sevrou ledové prsty. Chvíli slyším jen hukot krve v hlavě.

Dívám se na tvář vlastního manžela.

2

ZASLECHNU KROKY. Jejich zvuk ke mně proniká i přes tlukot srdce v uších. Ve zmatku vyvstává jediná jasná myšlenka a povel: *Schovej to*. Najedu kurzorem na křížek v rohu obrázku, kliknu a Mattova fotka zmizí.

Otočím se k otevřené části svého hranatého pracovního prostoru. Je to Peter. Zahlédl něco? Podívám se zpět na monitor. Je tam jen pět zavřených souborů ve složce s řádky textu. Zavřela jsem všechno včas?

Hlas v mé hlavě mi ihned našeptával, co tak vyvádím. Proč cítím potřebu něco schovávat. To byl přece Matt, můj muž. Neměla bych spíš běžet na bezpečnostní a ptát se, proč mají Rusové jeho obrázek v záznamech? Od žaludku mi ale stoupá vlna nevolnosti.

„Co porada?“ ptá se Peter a povytáhne obočí za brýlemi se silnými obroučkami. Zastaví se u mě, v nažehlených khaki kalhotách, mokasínech a svetru s knoflíky zapnutém až ke krku. Peter je starší analytik, který tu pracuje už od sovětské éry a posledních osm let mi dělá mentora. Nikdo toho o ruské kontrarozvědce neví víc než tenhle tichý, rezervovaný muž. Není možné nerespektovat ho.

Teď v jeho výrazu nic zvláštního nevidím, kromě otázky, zda jdu na poradu. Myslím, že nic nezahlédl.

„Nemůžu,“ řeknu tedy a všimnu si, jak mám přiškrcený hlas. Snažím se proto rychle uklidnit. „Ella je nemocná. Musím ji vyzvednout.“

Přikývne, jen velmi nenápadně, a jeho poklidný výraz se nemění. „Tak snad se brzy uzdraví,“ odpoví a odchází ke konferenční místnosti, což je prosklená kostka vybavená spíš jako technická laboratoř. Dívám se za ním, dokud nemám jistotu, že se neotočí.

Pak se obracím zpět ke zčernalému monitoru. Ztěžka dýchám a cítím slabost v nohou. Mattův obličej. V počítači Jurije. A moje první reakce: *Schovej to*. Proč?

Slyším, jak se kolegové houfují a přesouvají na poradu. Moje místo je u té prosklené nejbližší a každý musí projít kolem mě. Jindy tu bývá ticho, protože moje kóje je až na konci celého moře podobných krychliček, po ní následuje pouze konferenční místnost a pak už jen ta s omezeným vstupem, kde se zamykají hlavní analytici, pokud chtějí projít ta nejcitlivější data a nejcennější informace – tedy ty těžko dostupné, za jejichž únik by Rusové zabíjeli.

Pomalu, roztřeseně se nadechnu a otáčím se za zvuky kroků. Nejdřív přichází Marta, pak Trey a Helen, kteří si něco špitají, potom Rafael a Bert, náš vedoucí, jenž však nedělá víc než trochu úředničiny. Skutečným šéfem je tu Peter a všichni to vědí.

Jsme tým zaměřený na spící agenty, nás sedm, podivná parta, která se jiným týmům z ruské divize centrální kontrarozvědky ničím nepodobá. Ostatní totiž mají víc informací, než můžou využít, kdežto my téměř nic.

„Jdeš taky?“ obrátí se na mě Marta. Při chůzi zpomalí a opře se o stěnu mé kóje. Když mluví, cítím závan ústní vody a mátové žvýkačky. Kruhy pod očima si narychlo přetřela korektorem. Nejspíš zase ponocovala. Bývalá operační důstojnice Marta má totiž ráda whisky a stále se s chutí předvádí. Jednou mě naučila vyháčkovat zámek pomocí kreditní karty a sponky, kterou naší Elle spínám vlny před hodinou baletu.

Kroutím hlavou. „Nemocné dítě.“

„Ach ti malí bacilonosiči.“

Pak spustí ruku a jde dál. Usmívám se i na další kolegy, aby věděli, že *tady je všechno v pořádku*. Když konečně všichni zmizí za sklem a Bert zavře dveře, obracím se k počítači, k souborům se změní azbuky. Viditelně se chvěju. Při pohledu na čas v rohu obrazovky mi dojde, že mám tři minuty zpoždění.

Uzel v žaludku je čím dál bolavější. Teď ale nemůžu odejít, nebo ano? Jenže nemám na výběr. Pokud Ellu vyzvednu pozdě, budu mít druhý černý puntík, a po třech následuje vyhozov. Školka má seznamy čekatelů pro každou třídu a nebude se rozmýšlet. A co bych vlastně zmohla, kdybych zůstala v práci?

Je jen jediný způsob, jak zjistit, proč má Jurij Mattovu fotku v počítači, a prohlížení dalších souborů to není. Polknu naprázdno, protože je mi vážně zle, pak vypínám Athenu i počítač. Popadnu kabelku a kabát a vybíhám ke dveřím.

URČITĚ SE NA NĚJ ZAMĚŘILI.

Než dojdou k autu, mám ruce jako led a dech ze sebe vyřáším v podobě malých obláček páry.

Tohle ale vím skoro jistě. A nebyl by první. Rusové jsou v posledních letech stále agresivnější. Začalo to Martou, kterou v tělocvičně oslovila žena s východoevropským přízvukem. Daly si pár drinků u *O'Neill*a a brzy nato se jí ta ženská zeptala, jestli by v „přátelství“ nemohly pokračovat i pracovně. Marta odmítla a pak už dotyčnou nikdy neviděla.

Potom přišel na řadu Trey. Na večírcích se vždy ukazoval se svým „spolubydlícím“ Sebastianem. Jednoho dne jsem ho zahlédla, jak celý pobledlý běží na bezpečnostní, a později se doslechla, že dostal kompromitující balíček s intimními fotografiemi a výhrůžkou, že vše dostanou i rodiče, pokud nebude souhlasit se schůzkou.

Takže není od věci věřit, že Rusové vědí, kdo jsem. Zjistit Mattovu identitu a to, kde jsme nejzranitelnější, by pro ně byla maličkost.

Otáčím klíčkem v zapalování a corolla jako obvykle přidušeně bafne. „Ale no tak... honem,“ mumlám a zkouším to podruhé. Motor nejistě nastartuje. Vzápětí na mě z větráku zavane ledový vzduch. Otočím topení na co nejvyšší teplotu, promnu si ruce a zařadím zpátečku. Měla bych auto nechat zahřát, ale není čas. Nikdy není dost času.

Toyota patří Mattovi a má ji od doby, kdy byl ještě svobodný. Že už sotva jede, je tedy víc než jasné. Poté co se narodila dvojčata, vyměnili jsme moje auto za rodinný minivan, kterým teď zase jezdí Matt, protože děti odváží a vyzvedává častěji.

Jedu popaměti, trochu jako omámená. Uzel v žaludku se mi víc a víc utahuje. Možná mě tolik netrápí, že se na Matta mohli zaměřit, jako ten výraz *Přátelé*. Neznamená to jistou míru spolčení?

Můj muž je softwarový inženýr. Nemá tušení, jak jsou Rusové vychytralí a jak bezcitně se můžou chovat. Že dokážou využít každé možnosti, každého náznaku, že by mohl být ochotný ke spolupráci, aby ho zneužili a chtěli stále víc.

Ke školce dojezu dvě minuty před koncem povinné lhůty. Uvnitř mě ovane teplý vzduch. Ředitelka, neustále podmračená žena ostrých rysů, se významně zadívá na hodiny a kývne hlavou. Nevím jistě, jestli to znamená *Co vám tak dlouho trvalo?* nebo *Jestli jste dorazila takhle brzy, věděla jste, že jí není dobře už ráno*. Zkusím se omluvně pousmát, ale uvnitř se mi chce křičet: Ať už Ella chytila cokoli, musela to chytit tady, prokrista!

Projdu chodbou vyzdobenou dětskými obrázky – natištění polární medvědi, blyštivé sněhové vločky a rukavice vybarvené vodovkami –, duchem jsem ale docela jinde. *Přátelé*. Udělal Matt něco, co je přimělo věřit, že jim půjde na ruku? Vždy jim stačilo málo, aby člověka využili.

Ellina třída je plná židliček, žíněnek, beden s hračkami v základních barvách. Moje holčička odpočívá v rohu na miniaturní červené pohovce s knížkou na klíně, nejspíš aby byla co nejdál od ostatních. Na sobě má růžové legíny, které nepoznávám, matně si vzpomínám, že Matt mluvil o tom, že jedou koupit nové oblečení. No jistě, vždyť ze všeho tak rychle vyrostou...

Jdu k ní s rozpřaženými rukama a přehnaným úsměvem. Unaveně na mě pohlédne. „Kde je tatínek?“

Trochu se uvnitř svíjím, ale úsměvu se nevzdávám. „Dneska musel s Calebem k doktorovi, tak jsem tu pro tebe já.“

Ella zavře knížku a ukládá ji zpět na polici. „Tak jo.“

„A obejmout tě můžu?“ Stále mám otevřenou náruč, i když jsem paže trochu svésila. Ella se na mě zadívá a pak se ke mně přitulí. „Je mi líto, že ti není dobře, zlatíčko.“

„To nic, mami.“

Mami? Opět se mi zadrhl dech. Ještě ráno mi říkala maminko. Prosím, ať s tím ještě nepřestává, nejsem na to připravená. Dnes rozhodně ne.

Pohlédnu jí do očí a znovu se povzbudivě usměju. „Tak vyzvedneme i brášku.“

Ella čeká na lavičce před oddělením s nejmenšími dětmi. Místnost, kam jdu pro Chase, mě deprimuje stejně, jako když jsem tam před sedmi lety poprvé přivedla Lukea. Řada postýlek, řada vysokých židliček a přebalovací pupty.

Chase si hraje na podlaze, ale jedna z učitelek, ta mladší, ho jde zvednout, a než se k němu dostanu, políbí ho na tvářičku. „To je tak sladký klučina,“ říká s úsměvem a já pocítím záchvěv žárlivosti. Tahle dívka viděla jeho první kroky, do její rozpřažené náruče poprvé vběhl, zatímco já jsem seděla v práci. Působí spolu navíc tak přirozeně a spokojeně. A jak by ne? Vždyť jsou spolu celé dny.

„Ano, to je,“ reaguju trochu rozpačitě.

Navléknu pak obě děti do neforemných bundiček, nasadím jim čepice – na březem je stále velmi chladno – a v autě je zapnu do sedaček, úzkých a tvrdých, aby se vedle sebe vešly na zadní sedadlo tři. Ty velké a bezpečné můžeme mít jen v minivanu.

„A jak ses dnes ráno měla, zlato?“ ptám se Elly, zatímco couvám z parkoviště.

Chvilí mlčí. „Nesměla jsem jít na jógu, jen já.“

„To je mi líto.“ Jakmile to vyslovím, napadne mě, že jsem měla říct něco jiného. Ticho se prodlužuje, a tak se natahuju k rádiu a pouštím stanici s hudbou pro děti.

Znovu se kouknu do zrcátka na Ellu, ale ta se posmutněle dívá z okna. Asi bych s ní měla konverzovat a trochu ji rozveselit, ale nemůžu dostat z hlavy tu fotografii. Mattovu tvář. Snímek nijak zvlášť starý, snad z posledních dvou let. Jak dlouho ho sledují? Nebo nás všechny?

Cesta ze školky je kratší. Projíždíme čtvrtí, která je zosobněním rozmanitosti a rozporů – novostavby vedle starších domů, jako je ten náš, až příliš malý pro šest lidí a z doby, že v něm mohli vyrůstat i naši rodiče. Washingtonské předměstí je prostě nesmyslně drahé, jen školy jsou tu jedny z nejlepších.

Zastavuju před domem, úhlednou krychlí se dvěma garážemi. Má malou verandu, kterou přistavěli bývalí majitelé, moc se k domu nehodí, a navíc ji nepoužíváme tak často, jak jsem doufala. Nemovitost jsme koupili v době, kdy jsem čekala Lukea, a kvalita místních škol měla vyvážit její přemrštěnou cenu.

U vchodových dveří visí americká vlajka. Matt ji nedávno vyměnil a starší, zvetšelou sundal. Ne, on by přece nemohl nijak škodit své zemi, to není možné. Ale neudělal něco, co Rusy přimělo myslet si, že ano?

Jen jedno mi je zatím jasné. Zaměřili se na něj kvůli mně. Kvůli mé práci. Proto jsem jeho fotku schovala před kolegy, nebo snad ne?

Jestli se dostal do potíží, je to moje vina a musím udělat všechno, co půjde, abych ho z toho dostala.

NECHÁM ELLU sledovat z gauče kreslené filmy, jeden za druhým. Obvykle jí dovolíme jen jeden, a to až po večeři, ale je přece nemocná a já stejně nedokážu myslet na nic jiného než na tu fotografii. Zatímco Chase spí a Ella u televize po chvíli taky usne, poklízím v kuchyni. Utírám modré přepážky, které bychom nechali vyměnit, kdyby na to zbyly peníze, čistím sporák kolem tří hořáků, které ještě fungují, a rovnám do stohů umělohmotné krabičky na svačiny.

Odpoledne obě děti zase obléknu a беру je na zastávku naproti Lukeovi. Zdraví mě stejnou větou jako předtím Ella: „Kde je tatínek?“

„Vzal Caleba k doktorovi.“

Doma mu připravím svačinu a pomáhám s úkolem z matematiky. Sčítání dvojciferných čísel. Netušila jsem, že už berou dvojciferná. Úkoly si většinou bere na starost Matt.

Ella zaslechne klíč v zámku dřív než já, vyskočí z gauče a žene se ke dveřím. „Tatííí!“ vykřikne, když Matt vejde dovnitř s Calebem v náručí a s nákupem v druhé ruce. Přesto si nějak dokáže dřepnout, obejmout ji, zeptat se, jak se cítí, a zároveň Calebovi svlékat bundu. A k tomu se docela upřímně usmívá.

Pak se zvedne, přejde ke mně a políbí mě lehce na rty. „Ahoj miláčku.“ Má na sobě džíny a pod bundou hnědý svetr na zip, který jsem mu koupila k Vánocům. Odnáší tašku do kuchyně a Caleba si při tom přesune na bok. Ella se stále drží jeho nohy, a tak ji volnou rukou pohladí po hlavě.

„Jak to dopadlo?“ ptám se a natahuju se pro Caleba. Jsem skoro

překvapená, že ke mně tak ochotně jde. Políbím ho a nadechnu se vůně dětského šamponu z jeho vlásků.

„Vlastně moc dobře,“ odpovídá manžel. Svlékne si bundu a odloží ji. Pak přejde k Lukeovi a podrbe ho na hlavě. „Ahoj kluku.“

Luke se na něj šťastně zazubí a ukáže při tom díru po prvním vypadlém zubu. Měl ho schovaný pod polštářem pro vílu dřív, než jsem ten den dorazila z práce. „Ahoj tati. Půjdem si dneska chvíli házet ven?“

„Za chvílku. Nejdřív si promluví s maminkou. Už jsi začal s tím projektem na fyziku?“

On má dělat nějaký projekt?

„Jo,“ odpovídá Luke, ale pak přelétne očima ke mně, jako by si právě vzpomněl, že tam jsem taky.

„Mluv pravdu!“ reaguju ostřeji, než jsem chtěla. Matt nepatrně povytáhne obočí, ale neřekne nic.

„Už jsem na něj začal myslet,“ zamumlá Luke.

Matt se opře o linku a zadívá se na mě. „Doktorka tvrdila, že děláme pokroky. Echo i EKG vypadají dobře a chce nás znova vidět za tři měsíce.“

Přitisknu k sobě Caleba o něco víc. Aspoň jedna dobrá zpráva. Matt vytahuje nákup z tašky. Galon mléka, kuřecí prsa, mrazenou zeleninu, taky sušenky z pekařství – ty, co nechci, aby kupoval, protože si můžeme upéct stejné za zlomek ceny. Pohvizduje si při tom melodii, kterou nepoznávám. Je očividně spokojený.

Pak se sehne pro hrnec a pánev do dolní skříňky a postaví je na sporák. Znovu dám Calebovi pusu a při tom manžela upozoruju. Jak dokáže zvládat tolik věcí najednou, a ještě v klidu a tak dobře?

Otočím se za Ellou, která už si šla zase lehnout na gauč. „Jsi v pohodě, zlato?“

„Ano, mami.“

Matt ztuhne uprostřed pohybu a ustaraně na mě pohlédne. „Mami?“ zopakuje šeptem.

Pokrčím rameny, ale on v mém výrazu stejně rozezná náznak ublíženosti. „Jednou to muselo přijít.“

Matt odkládá krabici s rýží, přitáhne mě k sobě do náruče a emoce, které se ve mně celou dobu hromadí, se rázem derou ven. Slyším tlukot jeho srdce, cítím jeho teplo a mám chuť vykřiknout: *Co se stalo? Proč jsi mi nic neřekl?*

Místo toho polknu, nadechnu se a odtáhnou. „Můžu nějak pomoci?“

„To zvládnou.“ Pak zapne sporák a vytáhne z držáku nad linkou lahev vína. Sleduju, jak ji otvírá, jak najde sklenici a opatrně nalévá. Pak mi ji podá. „Na, napij se.“

Kdybys jen tušil, jak moc to potřebuju. Pousměju se a usrknou trochu vína.

Než je večere hotová, umyju dětem ruce a připoutám dvojčata do jejich vysokých stoliček, každé na jedné straně stolu. Matt naloží rýží se zeleninou do misek a postaví je před nás na stůl. Pak o něčem debatuje s Lukem a já se tvářím, jako bych je poslouchala, ale jsem myšlenkami jinde. Vypadá dnes tak šťastně, vůbec je poslední dobou nějak spokojenější, nebo se mi to zdá?

V duchu opět vidím ten obrázek a soubor s názvem Přátelé. Nemohl by přece s něčím vědomě souhlasit? Ale tady mluvíme o ruské špionáži. Jejich lidem by stačil jakýkoli náznak, že by mohl o spolupráci uvažovat, a udeřili by na něj.

Cítím, jak mnou projíždí vlna adrenalinu spojená s jistou rebelií. Takhle bych vůbec neměla uvažovat, i když peníze moc potřebujeme. Nemyslel si Matt snad, že zajistí další příjem? Vzpomněla jsem si na naši poslední hádku kvůli penězům. Druhý den přinesl sázkový tiket, připevnil ho magnetem na lednici a připsal pod něj *Promiň se smajlíkem.*

Co když se na něj zaměřili a on to pochopil, jako že vyhrál jackpot? Co když ani neví, že se stal terčem, a myslí si, že získal nějakou naprosto legální práci, aby nám pomohl z nouze?

Bože, vždycky jde především o peníze! Je hrozné, že nakonec se každý musí podřizovat tlaku peněz.

Kdyby mi však něco řekl, přesvědčila bych ho, aby byl trpělivý a že se z toho brzy dostaneme. Teď jsme sice zadlužení, ale Ella brzy nastoupí do skutečné školky a dvojčata půjdou do oddělení pro batolata, takže něco ušetříme. Tohle byl prostě těžký rok a předem jsme to věděli, ten příští se nám ulehčí.

Matt si právě povídá s Ellou a její sladký vysoký hlásek pronikne mými myšlenkami. „Jsem jediná holka, která nesměla jít na jógu,“ opakuje mu to, co mně v autě.

Matt si nabere další sousto, chvíli zamýšleně žvýká a pozoruje ji. Zadržím dech a čekám na odpověď. Matt konečně polkne. „A jak ses teda cítila?“

Ella nakloní hlavu ke straně. „Docela dobře, mohla jsem zůstat na čtení pohádky.“

Zírám na ni, ruku s vidličkou ve vzduchu. Tak jí to vůbec nevadilo a já jsem ji neměla litovat. Jak to, že Matt vždycky ví, co přesně říct?

Chase začne buclatýma ručkama házet zbytky jídla na podlahu a Caleba to rozesměje. Ihned si taky nabere trochu rýže a vyhodí ji do vzduchu. Oba s Mattem vyskočíme zároveň od stolu a vrháme se pro papírové ručníky, abychom už jako sehraný tandem otírali pusy, upatlané ručky a drobky ze stolu.

Lukea s Ellou pošleme hrát si do obýváku. Když jsou dvojčata čistá, zaneseme je tam taky a pustíme se do nádobí. Mezi ukládáním zbytků do plastových krabiček si naliju další sklenici vína. Matt se na mě při tom tázavě zadívá a pak dál utírá stůl.

„Těžký den?“

„Tak trochu,“ odpovím a hned mě napadne, jak bych na stejnou otázku reagovala včera. Co víc mu můžu říct? Nikdy mu nesdělují nic tajného, bavíme se spíš o kolezích anebo v náznacích, podobně jako o mém dnešním důležitém úkolu. Ale to jsou jen útržky, nic, o co by Rusové mohli stát nebo za co by byli ochotni dobře platit.

Když je v kuchyni konečně čisto a odhodím poslední ubrousek do koše, ztěžka dosedám zpět na svou židli u stolu. Pak chvíli zírám na zeď před sebou. Kolik roků už tady vlastně žijeme? Pořád jsme to tu nedokázali vymalovat. Z obýváku slyším zvuky pořadu o autech monster truck, který si Luke oblíbil, a pískot jedné hračky dvojčat.

Matt odtahuje svoji židli a taky si sedá. Pozorně mě sleduje a čeká, až promluví. Musím už něco říct. Musím to vědět. Jediná další možnost je zajít za Peterem a na bezpečnostní, říct, co jsem zjistila, a dovolit jim, aby začali vyšetřovat mého muže.

Musí existovat nějaké nevinné vysvětlení! Ještě se s ním nespojili anebo spojili, ale nepochopil to. Nic jim neslíbil, to přece není možné. V tichosti dopívám víno, a když pokládám sklenici, ruka se mi chvěje.

Ještě chvíli na něj zírám a nemám ponětí, co řeknu. Za celé ty dlouhé hodiny už bych to měla mít promyšlené...

Matt se tváří přístupně. Jistě tuší, že přijde něco zásadního, musí mi to vidět na obličeji, ale nezdá se být nervózní. Tváří se jako vzdycyky, prostě jako Matt.

„Jak dlouho už pracuješ pro Rusy?“ vypravím ze sebe. Jsou to drsná, nepromyšlená slova, ale už jsou venku, a tak ho pozorně sleduju, protože jeho výraz teď bude důležitější než to, co řekne. Bude zmatený? Uražený nebo snad zahanbený?

Nic. Nevidím žádný náznak nějaké silnější emoce. Jeho výraz se nezmění. Teď už se mě zmocní strach.

Matt se mi zadívá upřeně do očí a počká s odpovědí o něco déle než obvykle. „Dvaadvacet let.“

MÁM DOJEM, ŽE MI PODLAHA MIZÍ POD NOHAMA. Padám a padám a pak visím ve vzduchoprázdnu, odkud celou tu situaci pozoruju, ale neúčastním se jí, protože není skutečná. Začíná mi zvonit v uších.

Jasně „ano“ jsem nečekala. Než jsem otázku vyslovila a obvinila Matta z nejhorších možných zločinů, myslela jsem, že se přizná k něčemu mnohem méně závažnému. *Jednou jsem někoho potkal, řekl by třeba, ale přísahám, Viv, že pro ně nepracuju.*

Nebo by se jen docela spravedlivě urazil. *Jak tě něco takového mohlo napadnout?*

Kladnou odpověď bych od něj nikdy nečekala.

Dvacet dva let. Soustředím se na to číslo, protože jde o něco konkrétního, skoro hmatatelného. Třicet sedm bez dvaadvaceti, to mu muselo být patnáct... A chodil na střední školu v Seattlu.

To přece nedává smysl!

V patnácti hrál baseball a na trubku ve školní kapele. Sekal trávu sousedům, aby si přivydělal.

Nechápu to.

Dvaadvacet let.

Tisknu si prsty ke spánkům, ale zvonění v hlavě neustává. Něco mi začíná docházet, ale je to tak strašlivé, že to odmítám přijmout, protože by se mi pak zhroutil celý svět.

Dvaadvacet let.

Můj nový algoritmus měl pomoci vyhledat ruské agenty, dohlížející na ty spící na území Spojených států.

Dvaadvacet let.

A pak mi hlavou bleskne věta ze starší zprávy od odborníka na SVR. *Rekrutují už děti od patnácti let.*

Musím zavřít oči a mnu si spánky silněji.

Matt není ten, kdo tvrdí, že je.

Můj manžel je ruský špion v hlubokém utajení.

ŠŤASTNÁ NÁHODA. Tak jsem vždycky v duchu označovala způsob, jak jsme se seznámili. Bylo to jako scéna z nějakého filmu.

Hned první den, kdy jsem se přistěhovala do Washingtonu. Jedno pondělní červencové ráno. Dorazila jsem už brzy zjutra z Charlottesville se vším svým majetkem v Toyotě Accord. Zaparkovala jsem před starou cihlovou budovou s rozviklanými požárními schodišti, která stála tak blízko zoo, že tu bylo i cítit. Nechala jsem blikat světla a začala nosit krabice do vchodu. Při třetí cestě jsem náhle do něčeho narazila.

Matt. V džínách a světle modrém svetru s vyhrnutými rukávy. Vyrasila jsem mu krabicí z ruky kelímek, a tak se polil kávou od hlavy k patě.

„Ach bože ne!“ vykřikla jsem a postavila krabici na chodník. Držel prázdný kelímek co nejdál od těla, víčko mu spadlo k nohám a z volné ruky si otřepával kávu. Na tváři měl bolestnou grimasu a vpředu na košili několik velkých hnědých skvrn. „Moc se omlouvám.“ Chvilí jsem tam bezmocně stála s rukama napřaženýma směrem k němu, jako bych tak něco mohla zachránit.

Ještě párkrát zatřepal mokrou rukou a pak se na mě zadíval a usmál se. Byl to tak kouzelný, odzbrojující úsměv, že se mi na

chvíli muselo zastavit srdce. Perfektní bílé zuby, výrazné hnědé oči s jiskrou... „Tím se netrapte.“

„Seženu někde pár ubrousků. Mám nějaké v těch krabicích...“

„Není třeba.“

„Nebo nové tričko? Určitě najdu nějaké, co by vám sedělo.“

Zadíval se na svou umazanou košili, jako by nad tím chvíli uvažoval. „To je dobré, vážně, ale děkuju.“ Znovu se na mě usmál a pak šel prostě dál. Zůstala jsem stát uprostřed chodníku a dívala se za ním, jako bych doufala, že se ještě otočí a rozmyslí si to, a cítila zklamání, že jsem s ním nemohla mluvit trochu déle.

Láska na první pohled, tvrdila jsem později.

Zbytek dopoledne jsem ho nedokázala pustit z hlavy – ty oči, úsměv – a večeru, kdy už jsem všechno stačila v novém bytě vybalit, jsem se šla projít po nové čtvrti. A najednou jsem ho uviděla zas. Stál u stojanu s knihami před jedním knihkupectvím a zaujatě v nějaké listoval. Měl na sobě čistou košili a nevnímal svět. Pocítila jsem těžko popsatelnou směs vzrušení i úlevy, že dostanu ještě jednu šanci. Zhluboka jsem se nadechla a přistoupila k němu.

„Ahoj,“ oslovila jsem ho s úsměvem.

Zvedl hlavu, zatvářil se zmateně, ale pak mu svitlo a zase ukázal ty dokonalé zuby. „No nazdar.“

„Už nemám žádnou krabici,“ napadlo mě, a hned jsem se ošila. To asi není ta nejlepší první věta.

On se ale usmíval dál, a tak jsem si nejistě odkašlala. Ještě nikdy dřív jsem nic takového neudělala. Kývla jsem hlavou směrem k nedaleké kavárně. „Můžu vás pozvat na kávu? Myslím, že vám jedno dlužím.“

Zadíval se na restauraci s markýzou, pak zase na mě a připadal mi náhle ostražitější. *Ach bože, jistě má přítelkyni. Neměla jsem to říkat, tohle je trapné...*

„Nebo koupíme tričko? To vám přece dlužím taky,“ dodala jsem

rychle a snažila se udržet lehký tón. *To už je lepší, Viv, teď má šanci elegantně vycouvat a obrátit to v žert.*

K mému překvapení ale natočil hlavu ke straně a řekl něco, co mě naplnilo očekáváním a radostí. „To kafe zní moc dobře.“

Sedli jsme si do odlehlého koutu kavárny a zůstali tam až do setmění. Hovor hladce plynul, ani chvíli jsme se nenudili. Měli jsme toho hodně společného: oba jedináčkové bez nějaké zvláštní víry nebo politického přesvědčení. Oba jsme jako studenti zcestovali kus Evropy, naše matky byly učitelky a oba jsme v dětství měli zlatého retrívra. Tolik podobností! Zdálo se až osudové, že jsme se potkali. K tomu byl zábavný, chytrý a napohled prostě k sežrání.

Kávu jsme dávno dopili a servírka kolem nás otírala stoly, když se na mě nejistě zadíval a zeptal se, jestli mě smí pozvat na večeři.

Zašli jsme za roh do jedné italské restaurace a dali si obří porci domácích špaget, k tomu karafu vína a dezert, na který už jsme v žaludku neměli místo, ale objednali jsme ho, abychom ještě nemuseli odejít. A pořád jsme si měli co povídat.

Vydrželi jsme tam do zavíračky a pak mě doprovodil domů. Cestou mě vzal za ruku a já se ještě nikdy necítla tak lehce a šťastně. Před vchodem – na stejném místě, kde jsem ho ten den polila kávou – mě políbil na dobrou noc. Když jsem pak usínala, věděla jsem, že jsem potkala muže, kterého si vezmu.

„VIV.“

Vzpomínka je mrknutím oka pryč. Slyším opět znělku televizního pořadu o autech, dětské žvatlání a pleskot jedné plastové hračky o druhou.

„Viv, podívej se na mě.“

Teď se mu ve tváři usadil strach. Už není bez výrazu. Vraští čelo jako vždy, když si dělá starosti, ale vrásky jsou teď o dost hlubší.

Nakloní se přes stůl a položí svou ruku na moji. Odtáhnu se a začnu si ruce žmoulat na klíně. Matt vypadá opravdu vyděšeně. „Já tě miluju.“

Už se na něj nechci dívat, nesnesla bych jeho upřený pohled. Dívám se tedy na stůl. Pohledem sklouznu k červené šmouze od fixy, která tam zůstala po nějakém dětském projektu. Jak to, že jsem ji dřív nevnímala?

„To nemění nic na tom, co k tobě cítím. Přísahám, Viv, že ty a děti jste pro mě všechno.“

Děti. Ach bože, co děti? Co jim jen řeknu? Zadívám se směrem k obýváku, i když na ně ze svého místa nedohlédnu. Podle zvuků poznám, že si dvojčata hrají, a ti dva starší nejspíš zaujatě sledují program, protože nejsou slyšet vůbec.

„Kdo jsi?“ zašeptám. Nechtěla jsem šeptat, ale prostě mi nějak selhal hlas.

„Já, Viv, jsem to já, znáš mě dobře.“

„Kdo jsi?“ opakuju už skoro bez dechu.

Upírá na mě doširoka rozevřené oči a dál vraští čelo. Dívám se na něj taky a snažím se z těch očí něco vyčíst, ale nejsem si jistá, jestli je to možné.

„Narodil jsem se ve Volgogradu.“ Mluví tiše, ale pevně. „Jmenoval jsem se Alexander Lenkov.“

Alexander Lenkov. Tohle není skutečné, zdá se mi to. Je to sen nebo film nebo špatný román. Ne můj život. Znovu se zadívám na stůl, na vpichy v desce, kde jedno z dětí bodalo vidličkou.

„Moji rodiče byli Michail a Natalia.“

Michail a Natalia. Tak ne Gary a Barbara, můj tchán s tchyní, kterým děti říkají dědo a babi. Z miniaturních kráterů ve stolní desce nespouštím oči.

„Zemřeli při autonehodě, když mi bylo třináct. Jiné příbuzné jsem neměl. Dali mě do dětského domova a za pár měsíců přesunuli do Moskvy. Tehdy jsem netušil, co se děje, ale byl to výchovný program SVR.“

Pocítím záchvěv soucitu s vyděšeným osiřelým klukem, ale pak převáží dojem zrady. Tisknu si ruce v klíně pevněji.

„Dvouletý program splývání s anglicky mluvícím prostředím. V patnácti mě pak oficiálně rekrutovali a dali mi novou identitu.“

„Stal ses Matthewem Millerem.“ Zase šepot.

Přikývl a naklonil se ke mně. „Neměl jsem na vybranou, Viv.“

Dívám se na prstýnky na levé ruce a vzpomenu si na naše první rozhovory. Na to, jak jsme zjišťovali, co všechno máme společné. Působilo to tak věrohodně, a přesto si všechno vymyslel. Stvořil si dětství, které neexistovalo.

Náhle bylo vyľhané všechno. Celý můj další život.

„Moje identita je sice falešná, ale všechno ostatní platí,“ reaguje, jako by mi četl myšlenky. „Hlavně moje city jsou skutečné, to ti přísahám.“

Briliant na mém prstýnku se ve světle zaleskne, a tak si dlouze prohlížím jeho fasety. Jen matně vnímám zvuky z obýváku, už o něco hlasitější, jak se Luke s Ellou o něčem dohadují. Matt mě stále pozoruje, ale natočí hlavu, takže je jasné, že dětskou hádku poslouchá.

„Koukejte se dohodnout, vy dva!“ křikne a pořád ze mě nespouští oči.

Chvíli na sebe zíráme a posloucháme, co děti. Hádky se stupňují, a tak Matt vstává a jde dělat rozhodčího. Slyším jen útržky – obě děti prosazují svou a Matt se odmítá přiklonit na něčí stranu. Trochu se mi točí hlava, možná i kvůli vínu.

Matt se vrací s Calebem v náručí a zase si sedá ke stolu. Caleb se na mě směje a strká si pěstičku do pusy. Nějak se nedokážu usmát, a tak se zadívám na Matta.

„A kdo je skutečný Matt Miller?“ Pomyslím na rodný list v našem domácím sefju, kartičku pojišťovny a pas.

„To nevím.“

„A co Barb a Gary?“ ptám se dál. V duchu vidím silnou dámu v barevných halenkách, jaké by mohla nosit moje babička, a muže s vystouplým břichem, který nosí zásadně bílé ponožky a košili si zastrkuje do kalhot.

„Další takoví jako já,“ zní odpověď.

Zaslechnu Chaseův pláč a náhle to jako rozptýlení uvítám. Vstanu a jdu do obývacího pokoje. Uvidím ho na zemi u gauče, kde sedí starší sourozenci a pod kterým uvízl modrý balonek. Sehnu se pro něj a dítě zvednu. Ihned se utiší a s balonkem v ruce už jen poňukává.

V hlavě mi víří spousta zmatených myšlenek. Jak jsem se mohla nechat tak snadno napálit? Zvlášť pokud šlo o tchána s tchyní? Tolik věcí mě mohlo varovat. Setkali jsme se třeba až ve svatební den. V Seattlu jsme za nimi byli jen jednou, oni u nás nikdy. Jistěže se vždycky našly nějaké důvody, které dávaly smysl. Tehdy, teď náhle ani trochu. Barbara se bojí létat; nemáme dost dnů dovolené; pořizovali jsme si jedno dítě za druhým, a kdo by riskoval, že mimino celou cestu letadlem propláče?

Občas jsem se kvůli tomu cítila provinile, zvlášť když jsme se s mými rodiči vídali tak často a s Mattovými nikdy. Jednou jsem se i omlouvala, ale tchán jen s úsměvem prohodil: „Život už je prostě takový.“ Byl to sice posmutnělý úsměv, ale nijak víc ho to očividně netrápilo. Navrhovala jsem tedy chatování přes internet, ale prý si s počítačem nerozumí. Spokojili se s telefonáty jednou za pár týdnů a Mattovi to taky vyhovovalo.

A já jsem nenaléhala. Proč vlastně? Uvítala jsem, že nemusím plánovat dvojí Vánoce, že nám z rozpočtu neukrajují nákladné lety přes celou zemi? Nebo že mi manželovi rodiče do ničeho nemluví a Mattova pozornost se soustředí jen na mě a děti?

Vracím se do kuchyně a sednu si s Chasem ke stolu. „A co všichni ti lidi na naší svatbě?“ Objevilo se tam totiž víc než dvacet dalších příbuzných – tety, strýčkové, bratrance...

„To samé.“

Nemožné. Zatřepu hlavou, jako bych tím všechny ty šílené nové informace mohla nějak urovnat, aby dávaly smysl. Tak já jsem se tedy setkala asi s pětadvaceti spícími agenty? Kolik jich tu Rusové vůbec mají? Rozhodně mnohem víc, než jsme tušili.

Dmitrij Volavka. Náhle si vzpomenu, co nám tvrdil. Ve Státech prý existují desítky spících buněk. Správci mají záznamy o členech neustále u sebe, přestože jsme byli přesvědčení, že jsou schraňovány elektronicky. Přišel s dešifrovacím kódem, který se lišil od toho, co jsme měli z jiných zdrojů, a dalšími neuvěřitelnými zprávami, na jejichž základě vzniklo podezření, že byl nastrčený. Mluvil o desítkách buněk, přestože jsme věřili, že jich existuje pouze několik, a o tom, že spící agenti dávno infiltrovali vládní kruhy a postupně se propracovávají směrem vzhůru.

Náhle ty informace zase tak nesmyslné nebyly... Konečně mi začalo svítat.

„Ty jsi prostě špion,“ vypravila jsem ze sebe potichu, jako by mi až teď došlo, co bylo dávno zřejmé.

„Ale nechci být. Nic si nepřeju víc než být skutečným Mattem Millerem ze Seattlu. Jenže mě mají v hrsti.“

Cítím tak silný tlak na prsou, že se sotva můžu nadechnout.

„Jsem v pasti.“ Vypadá tak politováníhodně, tak zdrceně. Jistěže je v pasti. Nemůže toho jenom tak nechat. Už do něj investovali příliš.

Chase se mi vrtí na klíně a chce dolů. Položím ho tedy na podlahu a sleduju, jak leze po čtyřech zpět do obývacího a při tom radostně výská.

„Lhal jsi mi.“